

прави въ винопродавницата на Кокко съ надѣжда да научи нѣщо отъ него или отъ сестра му за годеницата си и за баща ѝ. Той намѣри Сапа сама която готвише вечеря, и сѣднѣ на столъ като не бѣхѣ още дошли обикновенните посѣтители.

— Обычате ли нѣщо? попыта го Сапа съ пріятенъ гласъ.

— Едно *шоле* шоколата; отговори Естеванъ като си отложи шапката.

— Какъвъ хубавъ момъкъ! помисли Сапа, като са подпретнѣ да му послужи найдобръ.

— Сѣдни при мене Сапо; днесъ имамъ нужда отъ тебе.

— Какъ е туй възможно? и що могѣ да услужѣ на Господство ви?

— Познавашъ ли госпожица Долора, дъщерята на управителя?

Сапа смутена изгледа Естевана и отговори.

— Незнаѣмъ що искате да кажете, господине, и за кого ми говорите.

— Не бой са, Сапо; провождама апостолътъ който желае да са научи ако Долора са намѣрва въ къщата на Жуана... Но приближнявашъ гледамъ...

— О! Боже мой! гърнето кипи; извика Сапа намѣсто другый отговоръ, и като скочи бърже затече са къмъ готварницата.

Въ тѣзи минута Кокко влѣзваше въ винопродавницата. Щомъ видѣ и позна Естевана, едно съжелеиe покры подвижната му физиономія.

— Найподиръ, рече Естеванъ, ты, сеньоръ Кокко, ще ми отговоришъ. Сѣдни до мене, и кажи ми що е станѣло, отъ когато заминѣхъ.

Сапа отъ любопытство исправи са до вратата на готварницата, а *алвазилтъ* като пристѣпи къмъ Естевана исправи са смутенъ.